

V teh dneh osamitve zaradi virusa je imel čas za obujanje spominov na vse poti, ki jih je oziroma sta jih z ženo prehodila, ter urejanje spominov, vtisov in fotografij, ki jih seveda deli tudi s prijatelji prek spleta. Tudi sama sem jih deležna. Želimo mu še veliko lepega v prihodnosti – morda bi bil čas, da si ga vzame zase ter v knjižni obliki popiše doživetja in razmišljanja o raznih plateh svojega življenja. Tako bo zaokrožil svojo bogato bibliografijo, ki šteje kar 174 enot: od prve objave »Heterostilija pri trobentici« v Proteusu leta 1966 do zadnje, navedene v COBISSU, posvečene njegovemu stalnemu bivališču: »Preddvor – podobe minulih časov in ljudi: zbornik občine Preddvor« (2018).

dr. Ljuba Dornik Šubelj

Darinka Drnovšek, letošnja jubilatka

Moji prvi vtisi o Darinki Drnovšek segajo tja proti koncu devetdesetih let prejšnjega stoletja, ko sem še kot pripravnica v Arhivu Republike Slovenije prvič prestopila prag Državnega zbora, da izvem nekaj o arhivskem gradivu in zgodovini KPS/ZKS. Da ne bo pomote, na Tomšičevi 5 v Ljubljani je bil takrat (še) Oddelek (prej Referat) za dislocirano arhivsko gradivo I,¹ ki ga je vodila Darinka, in to poleg pisarne takrat vladajoče stranke LDS. Takrat sem Darinko tudi prosila, naj mi pokaže nekatere dokumente iz *Zbirke o nasprotnikih partizanstva* in prijazno mi je ustregla. Niti v sanjah si nisem predstavljala, da bom nekaj mesecev pozneje – po odhodu dr. Nevenke Troha na Inštitut za novejšo zgodovino – postala tudi njena sodelavka. Prvi vtis o njej je bil, da je stroga, vendar zelo prijazna, da je elegantna in – kar ženske vedno opazimo – zelo mladostna.

Drugi spomin sega že v obdobje, ko sva že bili, morda nekaj dni ali tednov, sodelavki. Pri jutranji kavi – tema pogovora je bila na začetku povsem strokovna – me je nenadoma presenetila z vprašanjem, ali sem že kdaj pripravila potico. Nekoliko osramočeno sem morala zanikati in se zraven še izgovarjati, da mi ta simbol slovenske kulinarične dediščine ni preveč všeč. V resnici pa sem si priznala, da mi priprava potice predstavlja prevelik izziv. Vem, da mi je Darinka hotela s tem sporočiti, da je treba v življenju sprejemati različne izzive, tudi na poklicnem področju. Priznam, da mi je v tistem obdobju primanjkovalo samozavesti.

V Državnem zboru dislocirana enota ni ostala dolgo, že poleti 1998 je prišlo do selitve za Bežigrad, na Linhartovo 3a, v »Modro laguno«. Leta 2000 so se nama na tej lokaciji pridružile še kolegice Oddelka za dislocirano arhivsko gradivo III oziroma nekdanjega zgodovinskega dela Arhiva Ministrstva za notranje zadeve. Selitev pa še ni bilo konec, na začetku leta 2004 – takrat že v nekoliko spremenjeni sestavi – smo se vsi z Linhartove preselili v središče Ljubljane, v drugo nadstropje Kazine, na Kongresni trg 1, medtem ko so naši skladiščni prostori ostali za Bežigradom. Kmalu je prišlo tudi do združitve obeh (I. in III.) oddelkov za dislocirano arhivsko gradivo, in vodja sedaj združenega Oddelka (kasneje Sektorja) za varstvo arhivskega gradiva nekdanjega Zgodovinskega arhiva CK ZKS in nekdanjega arhiva organov za notranje zadeve je postala prav Darinka. Ta odločitev je bila vsekakor pričakovana, saj so jo odlikovale dolgotrne izkušnje na področju arhivistike. Svojo poklicno pot je namreč začela v ljubljanski enoti Zgodovinskega arhiva Ljubljana leta 1974 in jo od leta 1978 nadaljevala v Zgodovinskem arhivu CK ZKS, kjer je bila prva strokovno usposobljena arhivistka. Polega tega je bila vedno redoljubna in natančna – kar je po mojem

¹ Nekdanji Zgodovinski arhiv CK ZKS, ki je bil leta 1990 priključen Arhivu RS.

mnenju odlika vsakega dobrega arhivista – in je znala vse te lastnosti dobro prelinati v arhivistiko, kar dokazujejo tudi njeni številni lepo urejeni popisi fondov in zbirk. V letih vodenja tudi čitalniške službe našega oddelka, v stikih z različnimi, tudi zelo zahtevnimi strankami, je dobro zaznala njihove želje in potrebe, zato so njeni popisi temu primerno natančni in podrobni. Še danes v čitalnici marsikatera stranka z velikim spoštovanjem omenja njeno ime. Poleg tega je bila vedno dobro podkovana v delu z računalnikom.

Tudi ob selitvah so se vtisi o Darinki množili in oblikovali novi. Darinka je tudi ženska, ki trdno stoji na tleh, praktična, realista in zvesta svojim gorenjskim koreninam, vendar v najžlahtnejšem pomenu te besede. Najine vezi – čeprav Darinka, kljub svoji prijaznosti in zgovornosti, nikoli ni bila kot odprta knjiga (kar pri njej zelo cenim!) – so se z leti poglobljale. Njen nekdanji oddelk je danes del Sektorja za varstvo arhivskega gradiva posebnih arhivov, ki skrbi tako za varstvo arhivskega gradiva vseh nekdanjih specialnih arhivov, ki so bili po letu 1990 priključeni Arhivu RS, kot tudi za gradivo pravosodja in t. i. družbenopolitičnih organizacij.

Od leta 2003 dalje se je, skladno s *Sporazumom o vprašanju nasledstva nekdanje SFRJ* oziroma priloge D, ki precizira izvedbo sukcesije na področju arhivskega gradiva, kot strokovnjakinja angažirala pri projektu evidentiranja arhivskega gradiva v Srbiji. Zlasti je bila dejavna pri delu v Arhivu Jugoslavije in posebej v Vojnem arhivu Ministrstva za obrambo Republike Srbije v Beogradu, kjer so ona in še nekateri drugi arhivisti pravzaprav »oralni ledino«. Tudi njena bibliografija je obsežna (objavil jo je njen nekdanji sodelavec Martin Ivanič l. 2012 v Arhivih, št. 2). Naj izpostavim le nekatera – za številne raziskovalce zelo cenjena dela: Viri št. 15 *Zapisniki politbiroja CK KPS/ZKS 1945–1954* v letu 2000; ali njeno sodelovanje z Metko Gombač, Marijo Oblak Čarni in Marjeto Adamič pri izdajah *Dokumentov ljudske revolucije* od 7. do 12. zvezka (od 9. zvezka dalje že z naslovom *Dokumenti organov in organizacij narodnoosvobodilnega gibanja v Sloveniji*). Poleg tega je Darinka vzgojila številne mlade in obetavne arhiviste, ki so bili »njeni« pripravniki in so danes v arhivistiki, zaradi svojega znanja, zelo cenjeni.

Leta 2011 je vodstvo Arhiva RS sklenilo, da se mora naš oddelk preseliti na Zvezdarsko 1 in Darinka je ob že prej večkrat izraženi želji, da se bo upokojila, jasno izrazila željo, da se bo pri svojih 60-ih letih poslovila, predvsem pa se ni želela še enkrat seliti.

Njeni nekdanji sodelavci se z Darinko ne-

kajkrat letno srečamo, še vedno je taka pot prej – energična, prijazna in vedno pripravljena pomagati s strokovnimi nasveti. Arhivistiko je nadomestila z drugimi izzivi in se angažira na številnih drugih področjih, v veliko veselje ji je tudi mala vnukinja.

Draga Darinka, tvoji nekdANJI sodelavci smo ti hvaležni za ves tvoj, več kot tridesetletni prispevek k arhivistiki in zgodovinopisju. Zato ti ob tvoji sedemdesetletnici želimo še veliko lepih in zdravih let.

Mojca Tušar